

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΑΜ ΒΡΟΥΛ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΙΟΥ

Είχαμε έκδομαίε, γιά κενήν, ο φίλος μου Πάλιξ κ' εγώ, σ' ένα χωριό, που άπτεχε ως τέσσερες ώρες άπ' την πόλη που μέναμε.

Η πρώτη μέρα του κινήσιου πήγε θαυμάσια. Το κινήγι ήταν άφθονο και γωρίσαμε το βράδυ στο χωριό με τους σάκκους μας γεμάτους. Την άλλη μέρα όμως μής συνέθη ένα μικρό δυστύχημα: Ο φίλος μου Πάλιξ εκώτισε κατά λάθος τον Έκτορα, τον όραιο κινήγετιό του σκυλιό...

Πώς έγινε αυτό, δέν μπορούσαμε να καταλάβουμε... Έτσι τόφερε ο διάβολος...

Όπωςήποτε, εξακολούθησε το κινήγι ως άργά το απόγευμα. Το βράδυ είμαστε πολύ χορσαμένοι κ' άποφασίσαμε να κοιμηθούμε νωρίς. Μόλις γράμας λοιπόν, πήγαμε στα δωμάτια μας ν' άναπαυθούμε. Μής είχαν δώσει δυο ενθύχωρα δωμάτια, πουτανε πλάι-πλάι και συγχωνοποισαν με μι στυγι ή χαμηλή πορτούλια.

Άκου γυνθήκαμε, είχαμε καληνύχτα και πέσαμε να κοιμηθούμε. Ο Έκτος με πήρε άμισως. Ήσιον καταίκοτος και θία κοιμόμωνα χωρίς διακοπή ως το πρωί, άν δέν με ξυπνούσε κάποιος κρότος στη διπλανή κάμαρα, που κοιμόταν ο Πάλιξ.

Μόλις ξύπνησα, κίτταξα το ρολόι μου, που τόχα άκουπίσει σε μι καρέζια δίπλα στο κρεβάτι μου.

Η ώρα ήταν δυο έστερα άπ' τα μεσάνυχτα. Αύτη τη στιγμή άκουσα πάλι θόρυβο στην κάμαρα του φίλου μου. Άκουσα τη φωνή του... Με κάπουν μιλώσε... Με πούν όμως κουνέντιασε τετοιαν ώρα; Μήπως έβλεπε δνειρο, κανέναν εφιάλη; Πολύ άπαθανο... Τόσε φορές είχαμε πάει μαζί σ' εκδρομές κ' είχαμε κοιμηθί στην ίδια κάμαρα και ποτέ δέν τον είχα άκουσει να μιλή στον ύπνο του. Λισθάνηκα μι άκατανόητη περιέργεια να μάθω τί συνέβαινε. Σηκώθηκα λοιπόν σιγά-σιγά, έφτιασα πασπατεντά ως τη μικρή πορτούλια, που γωρίε την κάμαρα του άπ' τη δεξή μου, κ' έβαλα τ' αυτί μου στην κλειδαρότρυπα.

— Φύγε, Έκτορ! άκουσα τον Πάλιξ να λέη με παράξενη φωνή.

Αυτό μου φάνηκε πολύ περίεργο. Ο Έκτος δέν ήταν άλλος άπ' το σκυλιό του Πάλιξ, που τον είχε εκωτίσει το μεσημέρι στο κινήγι. Ο Έκτος ήταν τώρα νεκρός και βρισκόταν μακριά, στο δάσος.

Τίνος μιλώσε λοιπόν ο φίλος μου; — Κάτσε ήσυχα, Έκτορ! Κάτσε κάτσε! Φύγε από δω! έλεγε ολόενα ο Πάλιξ με παρηλλαγμένη φωνή, με φωνή παρακαλαστή, φοβισμένη...

Δέν χορούσε πια άμμιδοίλια... Ο Πάλιξ όνειρευετοαν, οίγομα... Του φώναζε τότε άπ' εκεί που ήμιον:

— Τί έπαθες, Πάλιξ; Όνειρο βλέπεις και μιλάς στον ύπνο σου;

Στην άρχή, δέν έλαβα καμιά άπάντηση. Περιμένα τότε λίγο κ' έπειτα χτύπησα την πόρτα δυνατά και γώναξα:

— Πάλιξ! Άκουσα τότε το ήλιο μου να με παρακαλή με φωνή τρειμυλάστη κ' άλλοκοτη:

— Έλα, σε παρακαλώ, κ' έδω μέσα, φίλε μου...

Η είμα τρελλός, ή θα γίνω σε λίγο. Ο Έκτος εινε έδω!... Είνε μέσ' στην κάμαρα μου. Τον άκούω ολόενα. Μα δέν μπορώ να τον ιδώ ποθενά...

Έτρεξα, νιθθηκα και πήγα στην κάμαρα του Πάλιξ.

— Τί έπαθες, Πάλιξ; του είπα. Όνειρο θά είδες, καμινέ. Τον Έκτορα τον σκότισες το με-

σιμέρι, έξω στο δάσος...

— Το ξερω, κ' άποκρίθηκε ο φίλος μου με βραχνή φωνή. Το ξερω... Μα το σκοτεινό σκυλι βροβαλάνασε και τόχα γωρίσε έδω μέσα, κοντά μου, κοντά στο φρονά του... Τον άκούω διαρκώς όλη την ώρα...

— Είσαι τρελλός, Πάλιξ!

— Τρελλός δέν είμαι, μι μου φανταίε πως θά τρελλαθώ, που άπάντισε ο φίλος μου. Σι παρακαλώ, εξακολούθησε σε τόνο παρακλήτικό, μέινε κοντά μου. Κάθισε σ' αύτη την καρέζια.

— Είσαι άνόητος! του είπα. Μα όπόσο κάθισα και περμέναι...

Θά περμέναιμε έτσι ως δεκα έπτά. Σ' όλο αυτό το διάστημα δέν άκούστηκε τίποτα.

Έξαφνα, την ώρα που σκεφτόμωνα να σηκωθώ και να πάω να πέσω πάλι στο κρεβάτι μου, ο Πάλιξ μου είπε:

— Σδίσε το φως και κάθισε άκου λίγο, θά ιδής...

Έκανα ότι μου είπε, χωρίς να είτώ τίποτα. Έδωσα το κεφί ποτταν στο τραπέζι και περμέναι το άποτέλεσμα...

Άμισως μόλις έδωσα το φως, άκουσα δίπλα μου ένα γροθίσιμα. Κι άμισως κατόπι βήματα, γρήγορα βήματα σκυλιού!...

Σαν κάποι σκυλι νάτερε μέσα στο δωμάτιο... Έξαφνα, τόκοια να σκοτεινάτη έπάνω σε μι καρέζια. Είδα την καρέζια να κουνέται...

Κ' έπειτα ένοιουσα το σκυλι να περνά άμισως στα πόδια μου...

Άνατριχίλασε τότε, μι δέν έχασα την ψυχραιμία μου. Με μι γρήγορη κινήση, έσκυψα κ' άπλωσα τα χέρια μου κατά κει που φανταζόμωνα πως θά ήταν το σκυλι. Του κάκον όμως... Τα χέρια μου πιάσανε τον άέρα και τίποτ' άλλο...

Σε λίγο, στη γωνία ποττανε κοντά στο παράθυρο, άκούστηκε, το τόσο γρωστό μια γροθίλιμα του Έκτορα.

Χωρίς να το θέλω, έάρησα στην καρέζια μου... Για μι στιγμή, σκεφτήκα να φωνάσω, να ληήσω βοήθεια. Μα νιθθηκα και κρητήθηκα. Σε λίγο, κάτσε από το κρεβάτι του Πάλιξ αύτη τη φωνά, άκουσα τον Έκτορα να γροθίλιε ληητηρά...

Έβγάλα άμισως τα σάβρα άπ' την τσέπη μου κ' άναμωρα το κεφί. Άρχίσαμε τότε, έγω κ' ο Πάλιξ, να φάγομε μέσ' στην κάμαρα. Άνοιξα το ντουλάτι, τα σαφάκια του κομπού, φάγαμε κάτσε άπ' το κρεβάτι, κίτταξα με κάτσε άπ' το τραπέζι, τον καναπέ, παντού. Μα τίποτα... Δέν είδαμε τίποτα άπολήτος...

Κίτταξαμε τότε ο ένας τον άλλον. Ο Πάλιξ ήταν κατατομαχμένος, άνάστατος, γκρινις σαν το θεϊκό. Χοντρές σταγόνες ιδρώτος βρόχανε το μέτωπό του.

— Τί λές τώρα; με ρώτησε ο Πάλιξ με άδύνατη φωνή. Είχα όληρη όταν σου έλεγα πως το σκοτεινό σκυλι βροβαλάνασε, ή όχι;

— Είνε άστέιο αυτό που λές, του είπα. Πάντως κάτι πολύ περίεργο συμβάινει... Έδω μέσα κάτσε είδα ποχτές ένα καμουτσάκι. Ποι είνε; τον ρώτησα κατόπι.

— Τί το θέλεις; με ρώτησε ο Πάλιξ. Έκει είνε. Στην πόρτα, κρημέται στο καφί.

Έπήρα το καμουτσάκι, κάθισα στην καρέζια κ' έδωσα πάλι το φως. Άμισως σχεδόν, κάτι πέρασε κοντά στα πόδια μου. Σήκωσα τότε το καμουτσάκι και χτύπησα δυνατά προς τα κάτσε. Μαζύ τότε με τον ξερο κρότο ποττανε ή καμουτσάκι έπάνω στα σανιά, άκούστηκε και το παρανοήτικο ούρλιασμα του σκυλιού. Έξακολούθησε τότε να χτυπά με το καμουτσάκι μου... Μα δε χτυπούσε πια παρά τον άέρα...

— Λοιπόν ; με ρώτησε ό Πάλξ άπ' τό κρεβάτι του. Τι λές τώρα ;

— Λέω ότι είχες δικιο. Το σκέλι έχει βροκολοκασίσι...

— Καί τριγυρίζε τό φονιά του, μοιροψήσε ό Πάλξ. Θέλει τ' σως νά έκδικηθή.

— Τι λές νά κάνουμε ; ρώτησε τό φίλο μου.

— Θά ντυθούμε καί θά βγούμε έξω, μω άποκρίθηκε αυτός. Έλπιώ πως ό βροκολοκας δέν θά μάς πάρη από πίσω...

Τό είπαμε καί τό κάναμε άμέσως. Άνάγαμε τό φως, ντυθήκαμε καί βγήκαμε έξω, με τό σκοπο νά περπατήσουμε όσπου θά ξημερώσε.

Περάσαμε λοιπόν τή νύχτα έξω, περπατώντας στην έξοχή. Τό φάντασμα του σκελιού δε μάς πείραζε καθόλου.

Περπατώντας όλοένα, φτάσαμε κατά τά ξημερώματα στό μέρος που είχε σκοτωθή ό Έκτορ. Τό σώμα του σκελιού βρισκόταν εκεί ακριβώς που είχε πέσει.

Τό πρωί, σάν βγήκε ό ήλιος, γυρίσαμε στό Ξενοδοχείο μας. Κι άπό προγεναιότερα, κινήσαμε καί πάλι γιά τό κενήρι.

Όλη τήν ημέρα κινήγαμε, χωρίς νά μάς συμβή κανένα άπόροστο. Τό βράδι όμως, σάν πέσαμε νά κοιμηθούμε, άρχισαν πάλι τά ίδια. Κάθε φορά που σβύναμε τό φως καί γινότανε στην κλιμαρία σκοτάδι, άρχίζανε τά ούρλιασματά καί τά γογγυλιατά του σκοτεινού σκελιού.

Επρότεινα στον Πάλξ νά πάω νά πω του Ξενοδόχου νά μάς δώσει άλλο δωμάτιο.

— Όχι, νά μην πούμε σέ κανένα τίποτα άπ' όλα αυτά, μωσκε ό Πάλξ. Θά μάς πάρη στην κορβιλιά όποιος μάς άκούσει...

Μω ήθελε τότε μιá άλλη ιδέα ;

— Ξαίρει τον Μπίγκ-Μπόιτ ; είπα στό φίλο μου. Τό μεγάλο μπουλντόξ ποζώ σ'απ'τι μου ;

— Πώς δέν τον ξέρω...

— Είπε γερό σκελί...

— Κ' ύστερα ;

— Νά τον φέρουμε έδώ. Είμα περιέργως νά δώ τό θά γίνη...

— Άς δοκιμάσουμε, είπε ό Πάλξ. Τί θά γάρουμε ;

Τήν άλλη μέρα πήγαμε τον Μπίγκ-Μπόιτ μαζί μας στό κενήρι καί τό βράδι τον κράτησαμε κοντά μας στό Ξενοδοχείο, όπου τον έβαλα νά μωσιτή καί νά φάγη κάτω άπ' τό κρεβάτι, άπ' τό ντουλάπι, τό τραπέζι, παντού. Ό Μπίγκ-Μπόιτ όμως δέν έβρισκε τίποτα καί με κίταζε μ' άπορία.

Κατά τό μεσάνυχτα άπομασίσαμε νά οδύνομε τό φως. Έσώσα λοιπόν τό κροί κ' έβγαλα άπ' τήν τσέπη μου τό ηλεκτρικό μου φαναράκι, νά τό έχω έτοιμο γιά κάθε ενδεχόμενο.

Μέσα στό δωμάτιο άπόλώθηκε σκοτάδι καί σιωπή. Πέρασαν λίγα λεπτά. Έξαίρνα άκούστηκε πάλι, όπως πάντα, τό λυπητερό ουρλιαχτό του Έκτορα.

Έσπυρα τότε καί κίταξα τον Μπίγκ-Μπόιτ, που τον κρατούσα άπ' τήν άλυσίδα. Τον άκουσα νά γογγυλίξη καί νά μωσιτσει τον άέρα...

Γιά μιá στιγμή μάλιστα τέττωσε τήν άλυσίδα του σάν νά τομάζοταν νά έπιτεθή. Μά αυτό δέν κράτησε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Κατόπιν ό Μπίγκ-Μπόιτ ίπεζώθησε φοβισμένος καί ζάρωσε κοντά μου...

Άκούστηκε τότε στό δωμάτιο ένα άπαισιο ουρλιαχτό. Ήταν ό σκοτεινός Έκτορ, θρηνηδός όπωσ πάντα.

Έσπυρα άμέσως στον Μπίγκ καί του φώναξα :

— Πιάστον !... Πιάστον, Μπίγκ.

Ό Μπίγκ γαίγισε δύο φορές δυνατά, νευρικά, θημιονένα, άπειλητικά.

Τοίλισα εσθής τήν άλυσίδα. Άκούστηκε τότε ένα νέο ουρλιασμα κ' ό Μπίγκ-Μπόιτ χίμηξε προς τό μέρος ποίχε άκουστή τό λυπητερό γογγυλιαμα του Έκτορα.

Με τό πήδημά μου αυτό, ό Μπίγκ-Μπόιτ άνατοδογόρησε μιá καρέκλα, ώρησε κάτω άπ' τό κρεβάτι, ξαναβήγξε, πέρασε κάτω άπ' τό τραπέζι κ' άρχισε έπειτα νά τρέξη γύρω στό δωμάτιο, σάν νά κινήγοσε κάτι.

Έξαίρνα τό κινήγητό σταμάτησε. Άκούστηκε ένα δυνατό ουρλιασμα του Έκτορα κ' έπειτα άρχισε ένα ήγιοο πάλειμα μεταξύ του Μπίγκ-Μπόιτ καί του σκοτεινού σκελιού.

Άκούγαμε τις άνάσες τους, τά

μωγγυλιότά τους, τά στριγγά ούρλιασματά τους.

Νέ λίγο ένα δυνατό ουρλιασμα πόνου άντήχησε κ' έπειτα τίποτα πελά... Έγινε σιωπή. Δέν ξέραμε τί νά κάνουμε. Στάγκα σαστισμένοι κ' όι δύο, όταν ξανακούστηκε ό ίδιος θόρυβος. Τά δύο σκελιά είχαν παστή τώρα πού ήγρια κ' άναγκαστήκαμε ν' άνέδομε με τό φίλο μου στό κρεβάτι γιά νά προσφλαχτούμε.

Πόσο βιάστηξ ή ήγρια εκείνη πάη ; Ίσως πέντε λεπτά, ίσως καί μισή ώρα. Τέλος, άκούσαμε νά ούρλιαξη δυνατά τό ένα άπ' τά δύο σκελιά—έν ήσαν ό Μπίγκ-Μπόιτ κ' ό Έκτορ δέν ξέρω—κ' έπειτα νά πέφτη στό πάτωμα μ' ένα γούμπο βαρύ ! Έγινε σιωπή...

Τότε κατεβήκαμε κ' όι δύο άπ' τό κρεβάτι, άνάγαμε φως καί κινήγαμε κάτω στό πάτωμα. Ό Μπίγκ-Μπόιτ κείτοταν εκεί καταστραχισμένος, γεμάτος αίματα, με τριμερές δαγκωματιές στό σώμα !

Τόν σηκώσαμε, του δώσαμε τις πλινξ καί τήν άλλη μέρα τον πήρα σ' ένα κτηνίατρο. Έτα μπόρεσα νά τον σώσω από βέβαιο θάνατο.

Ό σκοτεινός σκελιός του Πάλξ δέν μάς ενόχλησε πάλι. Ό Μπίγκ-Μπόιτ όμως, έν καί σώθηκε, κούτσιανει άκόμα σήμερα καί πολλές φορές, εκεί που κοιμάται πλάι μου, τινάξεται πάνω καί ούρλιαζει παραένα, σάν κάτι νά άσπύριτα στον άέρα, καί τό άλλόκοτο καί άπαισιο...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ
Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΥΣΤΡΕΣ ΤΟΥ ΑΙΞ-ΑΞ-ΜΠΑΙΝ

Ό βασιλεύς Γεώργιος κάθε χρόνο σηνήθεε νά περνά τό καλοκαίρι του στό Αίξ-Λέ-Μπαίν, όπου είχε γίνει γενεσιότα τους καί δημοφιλίστατος μεταξύ των κατοίκων.

Κάθε πρωί σηκωνόταν καί πήγαγε στα λουτρό, περνώντας από τά περιήματα πλυντήρια της πόλεως, όπου από τά παλιά χρόνια μαζεύονταν από νωρίς γιά νά πλύνουν τά ρούχα τους πολλές γυναίκες καί άρκετά κορίτσια, τά όποια έννοείται, ήσαν ξεπόλητα καί μ' άνοσηρωμένο τον ποδόγυρο.

Ό δήμαρχος του Αίξ-Λέ Μπαίν, θέλωντας νά εγχειρισθή τό Γεώργιο, τοζωκόλησε στα πλυντήρια μιá διαταγή, οια τής όποιος άπαγόρευε στις πλώστρες νά πλένουν ξεπόλητες καί μ' άνοσηρωμένα τά ρούχα τις προινές όπως που περνούσε άπ' εκεί ό βασιλεύς. Άλλ' ή διαταγή αυτή δσαμώθηκε φυσικά τις πλώστρες, ή όποιες άποφάσαν νά ένεργήσαν όπως άσθη τό άπαγορευτικό αυτό μέτρο. Τήν άλλη μέρα λοιπόν, καθώς περνούσε ό Γεώργιος άπ' τά πλυντήρια, τί σπηθισμένη τον ώρα, παραξενεύτηκε βλέποντας νά διεκδίνετα τους τό μέρος τον μιá διαδηλώσει γυναικών καί κοριτσιών με μαζικά φορέματα, που έρχονταν καί τους άστοργαίους των...

—Τι συμβάνει ; ρώτησε τό γενναϊκόμν αυτό ό βασιλεύς γογγυλώνοντας, μόλις τον έπληρώσαν. Τι έπαύατε σήμερα καί είστε έτοι άνήσυχες...

Έκείνες τότε του έδειξαν τήν τοιχοκολλημένη διαταγή καί ό Γεώργιος μόλις τήν έδύβασε τους έποσχέθηκε ότι θά φροντίξει νά τήν άνακαίσει μέσω του δημάρχου της πόλεως. Πραγματικά, τό ίδιο πρωί ό βασιλεύς έγνωστοποίησε στό δήμαρχο ότι δέν έπαιχε καμιά άνάγκη νά προξενουθή έξ άτίας τον ένα ώραίο έθμο, τό όποιο άλλωστε του προξενούσε ιδιαίτερη εγχειριστή.

Κατόπιν αυτού, όταν ξαναπέρασε ό Γεώργιος τήν άλλη μέρα άπ' τά πλυντήρια, έγινε δεκτός με ζοηρές ζητωκαγιές έν μέρους των χροστατευομένων του, ή όποιες δέν είχαν πελά... κανεναν περιποιημένο στην ένδομιασί τους ! Ό βασιλεύς, σγχανημένος από τις ειλχοινείες εκδηλώσεις των γυναικών, έμοίρασε άρκετά χρήματα στις πλώστρες. Όταν δε έφτασε έπειτα από καρό ή είδησις του θανάτου του στο Αίξ-Λέ Μπαίν, ή γυναίκες αυτές τον επένθησαν καί τον έβόρησαν περισσότερο από κάθε άλλον, έφόρεσαν μάλιστα μαύρα έπ' άρκετό διάστημα...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ό έρωσ είναι βασιλεύς των νέων καί τίτάνων των γερότων.

Λουδοβίκος ΙΔ΄

Ό καλύτερος κ' ή γυναίκα είναι δύο νύχτα του Σατανά.

Λέσι γζ.

Ό Πάλξ ήταν τρομαγμένος, άνάστατος ! . .

